

PROP DE VOSALTRES

Comunitats acollidores i missioneres

Estimats diocesans:

La qüestió dels desplaçaments humans és tan antiga com la vida de l'home sobre la terra. Hi ha mil motius per canviar de residència: polítics, de subsistència, religiosos o socio-culturals. Les migracions han estat una constant d'ençà que coneixem la petjada humana en coves i en restes arqueològiques. Ha arribat fins als nostres dies i en constatem l'evidència de manera permanent a través de les notícies dels mitjans de comunicació social i de la pròpia experiència quan caminem pels carrers i places de les nostres poblacions. La percepció del fenomen migratori és diversa, segons els interessos i conviccions de cadascú. També és una situació complexa i, per tant, aquesta problemàtica no admet una solució simple.

En aquestes línies vull apropar la mirada evangèlica sobre aquesta qüestió, tant als cristians que segueixen la vida i l'ensenyament de Jesús de Natzaret, com als qui, des d'una altra cosmovisió, conviuen en aquesta societat plural i oberta.

El títol d'aquest comentari respon a un document dels bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola que es va aprovar el passat mes de març i es va difondre a totes les parròquies i centres catòlics a principis de maig amb la finalitat de donar a conèixer el seu contingut perquè arrelés en el cor de tothom per tal que les accions pertinents i les actituds fraternes hi tinguin un constant desenvolupament. El document pren la figura d'Ex-

hortació Pastoral que neix de les preocupacions motivades dels bisbes i es dirigeix a fomentar positivament la sensibilitat dels creients davant d'aquesta situació actual. El títol que se li ha donat és el de *Comunitats acollidores i missioneres. Identitat i marc de la pastoral amb migrants*, i és publicat en forma de fullet per l'editorial EDICE.

En el seu preàmbul es llegeix: «La present exhortació pivota sobre els dos grans reptes plantejats pel papa Francesc en el missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i Refugiat de 2021 i desenvolupats pel Dicasteri en unes orientacions posteriors sobre la pastoral migratòria: a) El repte *ad intra* té a veure amb la manera de viure la catolicitat de la nostra fe [...]; i b) El repte *ad extra* es refereix a la manera de ser una Església veritablement missionera: sortir a l'encontre dels necessitats, els descartats, els marginats, els opri-

mits... que estem cridats a reconèixer i a cuidar, ja que això és un manament del Senyor». El cos central del document té diversos apartats: 1) El context; 2) Viure la catolicitat; 3) Orientacions per a la conversió personal i pastoral; 4) Claus de transformació: d'una pastoral «per a» a una pastoral «amb»; i 5) Propostes i bones pràctiques. Acaba amb un epíleg en forma d'agraïment a totes les persones que han fet valuoses aportacions al diàleg i l'entesa global.

Faig un breu resum del punt cinc, molt concret i amb una mirada al present i al futur, que proposa créixer en la coordinació de persones i institucions; contribuir a la formació de tothom; cui-

dar la participació activa de les persones immigrades; com construir comunitats acollidores i hospitalàries; en coherència amb la cultura de la vida; treballar junts per la «plena ciutadania» de tothom; ser part de les narracions positives, al servei de la veritat; oberts al diàleg ecumènic i interreligiós; i, finalment, oferir signes d'esperança i comunió.

No hi afegeixo més consideracions perquè tots nosaltres vivim i veiem aquesta dura realitat a les notícies que es publiquen i als nostres carrers. Només demano que, com deia el profeta Ezequiel, canviem el nostre cor de pedra —insensible— per un cor —càlid i acollidor— de carn.

Amb la meva benedicció i afecte.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

La Catedral celebra el 243è aniversari de la seva consagració

La Catedral Nova de Lleida va celebrar, el passat 28 de maig, el 243è aniversari de la seva consagració el 1781. Amb motiu d'aquesta efemèride, es va celebrar una eucaristia presidida pel bisbe Salvador, en què es va donar gràcies per aquests anys d'un temple que va succeir la Seu Vella com a catedral de la diòcesi, després que Felip V la convertís en caserna militar després de la Guerra de Successió. En la seva homília, el bisbe

Salvador va demanar als fidels «ser pedres vives de l'Església».

La Catedral Nova, dedicada a l'Assumpció de Maria, és un edifici d'arquitectura neoclàssica i barroca construït entre 1761 i 1781, quan fou consagrada. Actualment s'està instal·lant un nou orgue, el muntatge del qual ja ha finalitzat. Ara s'estan fent els treballs d'afinació i harmonització de l'instrument, que es preveu inaugurar per Sant Miquel.

CERCA DE VOSOTROS

Comunidades acogedoras y misioneras

Queridos diocesanos:

La cuestión de los desplazamientos humanos es tan antigua como la vida del hombre sobre la tierra. Hay mil motivos para cambiar de residencia: políticos, de subsistencia, religiosos o socio-culturales. Las migraciones han sido una constante desde que conocemos la huella humana en cuevas o en restos arqueológicos. Y ha llegado hasta nuestros días cuya evidencia la constatamos de forma permanente en las noticias de los medios de comunicación social o en nuestra propia experiencia cuando caminamos por las calles y plazas de nuestras poblaciones. La percepción del fenómeno migratorio es diversa según los intereses o convicciones de cada cual. Es también compleja la situación y, seguramente, la problemática no admite una solución simple.

En estas líneas me propongo ofrecer la mirada evangélica sobre esta cuestión para los cristianos que siguen la vida y la enseñanza de Jesús de Nazaret y para quienes, desde otra cosmovisión, conviven en esta sociedad plural y abierta.

El título de este comentario responde a un documento de los obispos de la Conferencia Episcopal Española que aprobó el pasado mes de marzo y se difundió por todas las parroquias y centros católicos a principios de mayo con la finalidad de que fuera conocido su contenido y prendiera en el corazón de todos para que las acciones pertinentes y las actitudes fraternas tuvieran un desarrollo permanente. El documento tomó la figura de *Exhortación pastoral* que nace de las preocupaciones motivadas de los obispos y se dirigía a fomentar positivamente la sensibilidad de los creyentes ante esta situación actual. *Comunidades acogedoras y misioneras. Identidad y marco de la pastoral con migrantes* es el título que se le dio al documento y que está publicado en forma de folleto por la editorial EDICE.

En el preámbulo se lee: «La presente exhortación pivota sobre los dos grandes retos planteados por el papa Francisco en el mensaje para la Jornada Mundial del Migrante y Refugiado de 2021 y desarrollado con unas orientaciones posteriores por el Dicasterio sobre la pastoral migratoria con dos advertencias: a) El reto *ad intra* tiene que ver con la manera de vivir la catolicidad de nuestra fe [...]; y b) el reto *ad extra* se refiere a la manera de ser una Iglesia verdaderamente misionera: salir al encuentro de los necesitados, los descartados, los marginados, los oprimidos... que estamos llamados a reconocer y a cuidar, puesto que esto es un mandamiento del Señor». El cuerpo central del documento tiene varios apartados: 1) El contexto; 2) Vivir la catolicidad; 3) Orientaciones para la conversión personal y pastoral; 4) Claves de transformación: de una pastoral «para» a una pastoral «con»; y 5) Propuestas y buenas prácticas. Termina con un epílogo en forma de agradecimiento hacia todas las personas que han realizado valiosas aportaciones para un entendimiento global.

Hago un breve resumen del punto cinco que es muy concreto con una mirada al presente y al futuro. Busca crecer en coordinación de personas e instituciones; contribuir a la formación de todos; cuidar la participación activa de las personas migradas; cómo construir comunidades acogedoras y hospitalarias; en coherencia con la cultura de la vida; trabajar juntos por «plena ciudadanía» de todos; ser parte de narraciones positivas y al servicio de la verdad; abiertos al diálogo ecuménico e interreligioso y, por último, con la oferta de signos de esperanza y comunión.

No añado más consideraciones porque todos nosotros vivimos y vemos esta dura realidad en las noticias que se publican y en nuestras calles. Sólo pido que, como decía el profeta Ezequiel, cambiemos nuestro corazón de piedra (insensible) por un corazón (cálido y acogedor) de carne.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

L'Assemblea diocesana reivindica el paper dels laics

L'Assemblea diocesana del Bisbat de Lleida va reunir, el dia 25 de maig a la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana, tota la comunitat catòlica de la diòcesi per reflexionar i fer propostes de futur sota el títol «Comunitat de l'Esperança: escolta, acompanya, comparteix, prega, mira endavant». L'assemblea anual va reunir prop de dues-centes persones amb l'objectiu de revisar el Pla de Pastoral 2020-2024 a través de diverses reunions i una posterior sessió ple-

nària per posar en comú les conclusions de la jornada. La principal conclusió ha estat posar de manifest que el Pla de Pastoral 2020-2024 va donant fruits, pe-

rò també l'autoexigència de continuar treballant amb la participació activa dels laics per poder anar més lluny.

Després d'una pregària inicial, el bisbe Salvador va agrair la labor dels assistents durant tot l'any i els va animar «a treballar amb esperit de sinodalitat».

El vicari general de la diòcesi, Mn. Lluís Sallán, va relatar les diferents aportacions que s'han anat fent al Pla de Pastoral en els darrers anys.

60 germanetes visiten Aitona

Prop de 60 religioses de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats provinents del Perú, Mèxic, Puerto Rico, Cuba, Santo Domingo, Bolívia, el Salvador i Guatemala van visitar Aitona el passat divendres 24 de maig. Es tracta d'un grup que ha volgut visitar els principals punts d'interès religiós d'aquesta vila del Segrià, on es pot veure el llegat de la santa Teresa Jornet, aitonenca

i fundadora de les Germanetes, així com espais vinculats a altres sants de la vila, com el pare Francesc Palau i el beat Josep Camí.

Les Hospitalitats de Lourdes pelegrinen a Montserrat

Les Hospitalitats de Lourdes de Catalunya van pelegrinar a Montserrat el dissabte 18 de maig, en la vigília de Pentecosta. Hi van assistir al voltant de 800 persones entre hospitalaris, malalts i voluntaris de les diferents Hospitalitats de Catalunya. El nou bisbe de Girona, fra Octavi Vilà, va presidir l'eucaristia. Després d'un dinar de germanor, la trobada finalitzà amb la processó de torxes i el res del rosari.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «La glòria, per a Déu, no correspon a l'èxit humà, a la fama o a la popularitat, no és una manifestació grandiosa de

potència a la qual segueixen els aplaudiments del públic. Per a Déu, la glòria és estimar fins a donar la vida» (16 de març).

@Pontifex_es: «Continuem resant per les poblacions martiritzades per la guerra, a Ucraïna, a Palestina i a Israel, a Sudan. I no oblidem a Síria, un país que sofreix tant per la guerra des de fa temps» (17 de març).

@Pontifex_es: «Demanem al Senyor que ens ajudi a créixer en la virtut de la prudència perquè, enmig de les tempestes i els vents que poden sacsejar la nostra vida, romanguem consolidats en Crist, la pedra angular» (20 de març).

@Pontifex_es: «Cadascun de nosaltres, dins de les seves pròpies possibilitats i en el seu estat de vida, pot ser, amb l'ajuda de l'Esperit Sant, sembrador d'esperança i de pau» (21 de març).

Homenatge als claretians a l'Aplec

La colla Kina Kreu, que participa a l'Aplec del Caragol des del 1991 i que reuneix collistes a l'entorn de la parròquia de Sant Antoni Maria Claret del barri de Balàfia, ha homenatjat en l'edició d'enguany d'aquesta festa gastronòmica els pares claretians Nemesi Solà i Dion Paskalis. Els penyistes van voler fer un homenatge als claretians, que abandonaran la ciutat a finals d'agost, després de més de 50 anys de presència a Balàfia.

L'homenatge va consistir en el lliurament d'una samarreta de la penya Kina Kreu personalitzada amb l'estampació dels noms dels claretians, nomenats

membres honorífics de la colla, i unes llibretes amb missatges d'estima i d'agraïment de tots els penyistes.

Finalitza el curs evangelitzador del Pilar-Magdalena

La tercera edició del curs evangelitzador «Deixa't trobar per Ell i eixampla la teva tenda!»,

organitzat per la Delegació diocesana d'Apostolat Seglar i la Unitat Pastoral Pilar-Magdalena, ha fina-

litzat amb la participació d'una trentena de persones d'entre 20 i 75 anys. La valoració feta pels participants ha estat molt positiva i un grup important d'ells ha manifestat la seva voluntat de continuar caminant per créixer en la fe cristiana.

D'altra banda, les famílies dels infants de catequesi de Primera Comunió i els joves que es preparen per a la Confirmació a la parròquia de Sant Llorenç, van posar punt i final al curs de catequesi amb una trobada el 26 de maig.

Conferència sobre la vocació laical

L'església Sant Antoni Maria Claret va acollir, el passat 21 de maig, una conferència del delegat de Càritas diocesana de Lleida, Joan Carles Nicuesa, sota el títol «La vocació laical». La xerrada s'emmarca dins el cicle de conferències programades per aquest any organitzades per Càritas parroquial amb el suport de Càritas diocesana. Nicuesa va valorar el paper actiu que han de tenir els laics, atesa la vocació comuna de tot cristià rebuda en el baptisme.

REFLEXIONS

Som éssers contingents (i IV)

La diferència entre els éssers vius i l'ésser humà és que aquest, fruit del desenvolupament de la seva consciència, és capaç d'anticipar la mort, de conèixer-la abans que tingui lloc i de cercar mecanismes de prevenció i de defensa. Aquesta anticipació fa problemàtica la seva existència, però, a la vegada, li permet, també, viure amb plena consciència la vida que li ha estat donada, la fragilitat i grandesa del do rebut.

Això és, precisament, el que la visió transhumanista posa en clara crisi. La fe que la nodreix, suposadament sustentada en hipòtesis científiques, augura una humanitat futura, o més ben dit, una posthumanitat, que no necessàriament estarà exposada a la mort.

El somni del transhumanisme és el d'una vida humana indeterminada, alliberada del destí i de l'atzar. Com diu Odo Maquard, però, una vida humana indeterminada no és possible i, en el cas que ho fos, deixaria de ser humana, perquè tota vida està, per definició, sotmesa a una constel·lació de determinacions que són alienes a la seva voluntat i que la fan ser com és.

Una vida alliberada de determinacions seria, pròpiament, una vida posthumana. Fins i tot en aquest cas, estaria condicionada per factors ambientals o circumstancials aliens a la voluntat de la persona i que no podria controlar tecnològicament.

Mitjançant les incorporacions tecnològiques pot modificar-se substancialment l'ésser humà, les seves capacitats, qualitats i trets físics i psíquics, però la circumstància, en el sentit més genuïnament orteguian del terme, s'escapoleix del control tecnològic. La persona, tant en el present com en el futur, no es pot comprendre al marge de la seva circumstància i tota circumstància està teixida d'elements tangibles, però també d'intangibles, com les creences, els valors i els ideals. Tot aquest núvol d'elements escapen a qualsevol algorisme.

Per molt que el biotecnòleg desitgi crear un sistema en el qual tot el món que embolcalla l'ésser humà (*die Umwelt* en el sentit husserlià) estigui sota control, sempre hi haurà escletxes imprevistes que deixaran passar el que no estava previst, que l'afectaran físicament i psíquicament i que, per tant, el modificaran i l'alteraran.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fundadora (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans i mrs.

19. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Romuald (s. XI), abat, nascut a Ravenna, fund. dels camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Lleida: □ Sant Lluís Gonzaga, rel. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana

dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor; santa Verge de la Consolata.

21. □ Divendres [2R 11,1-4.9-18. 20 / SI 131 / Mt 6,19-23]. Lleida: □ Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe; sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. ■ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34]. Sant Joan Fisher (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i sant

Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prev. a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jb 38, 1.8-11 / SI 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4, 35-41]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Caffasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

Diumenge XI de durant l'any (B)

COMENTARI

«La llavor germina i creix sense que ell sàpiga com»

Als homes ens agrada ser protagonistes en tot fins i tot en les coses de Déu. Per això és important fixar-nos en les paràboles d'avui que parlen totes elles del Regne de Déu. En primer lloc, ens diu Jesús: *La llavor germina i creix sense que ell [el sembrador] sàpiga com. La terra, tota sola produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues.* Què ha fet el sembrador? Només sembrar la llavor [potser treure les males herbes i preparar la terra] però res més! No pot anar estirant cada dia els brins que van creixent; és Déu qui va donant el creixement d'aquest Regne de sembrar. De fet és el que passa també en el món de la natura. Aquesta forma d'actuar de Déu ens treu tota mena d'impaciència i ens fa conscients de la nostra petitesa. El Regne és el Regne de Déu, no el nostre. També ens convida Jesús a fugir de les aparences: voldríem veure créixer ufanós el Regne de Déu, que s'imposés per la seva força, però no és així: *El Regne de Déu és com un gra de mostassa, la més petita de les llavors però un cop sembrada es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses.* L'exemple concret el tenim en Jesús: Comença amb una humilitat total, morint ell tot sol a la creu; però la seva obra, el seu Regne s'ha estès per tot el món com un arbre que abraça tot. La mateixa idea la tenim a la primera lectura: *Jo arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancaatge i el plantaré visible en una muntanya ben alta i es farà un cedre magnífic.* L'ensenyament és clar: *tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor: Abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts; asseco els arbres verds i faig reverdir els secs.* Cal confiar en la Paraula de Déu, desconfiar de les nostres forces; saber que tot és obra de Déu, posar la nostra confiança serena en el Senyor, sabent que la força per créixer està en la mateixa llavor no en les nostres qualitats. Sembrar tot el que puguem, treure les males herbes, preparar la terra però esperar el creixement només de la força de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancaatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancaatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Soc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparar davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembla el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «También yo había escogido una rama de la cima del alto cedro y la había plantado; de las más altas y jóvenes ramas arrancaré una tierna y la plantaré en la cumbre de un monte elevado; la plantaré en una montaña alta de Israel, echará brotes y dará fruto. Se hará un cedro magnífico. Aves de todas clases anidarán en él, anidarán al abrigo de sus ramas. Y reconocerán todos los árboles del campo que yo soy el Señor, que humillo al árbol elevado y exalto al humilde, hago secarse el árbol verde y florecer el árbol seco. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. Es bueno darte gracias, Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como una palmera, / se alzará como un cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / mi Roca, en quien no existe la malicia. R.

▶ Lectura de la segunda cara del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,6-10)

Hermanos: Siempre llenos de buen ánimo y sabiendo que, mientras habitamos en el cuerpo, estamos desterrados lejos del Señor, caminamos en fe y no en visión. Pero estamos de buen ánimo y preferimos ser desterrados del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarlo. Porque todos tenemos que comparecer ante el tribunal de Cristo para recibir cada cual por lo que haya hecho mientras tenía este cuerpo, sea el bien o el mal.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, Jesús decía al gentío: «El reino de Dios se parece a un hombre que echa semilla en la tierra. Él duerme de noche y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo fruto sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega». Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después de sembrada crece, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros del cielo pueden anidar a su sombra». Con muchas parábolas parecidas les exponía la palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.